

[Uz Sākumlapu](#) > ... > [Tiesību Akti Un Judikatūra](#) > [Valsts Tiesību Akti](#) > Luxembourg

Valsts tiesību akti

Saturu nodrošina

Luksemburga

Luksemburga

Šajā sadaļā pieejams pārskats par dažādiem tiesību avotiem Luksemburgā.

Tiesību avoti

Starptautiskie tiesību avoti

Luksemburgas Lielhercogistei ir saistoši starptautiski, daudzpusēji un divpusēji līgumi. Līdztekus no šīm saistībām izrietošajiem Luksemburgas pienākumiem pret citām valstīm daži no šiem līgumiem ir arī individuālu tiesību avoti, piemēram, Eiropas Savienības līgumi nodrošina pārvietošanās brīvību ikvienam ES pilsonim.

Starptautiskie līgumi

Šie ir starptautiski līgumi un vienošanās, ko Luksemburgas Lielhercogiste noslēgusi ar citām valstīm. Daži piemēri: Romā 1950. gada 4. novembrī pieņemtā Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija, Hāgā 1958. gada 3. februārī un 2008. gada 17. jūnijā parakstītie Beniluksa valstu līgumi, kas ir saistoši Beļģijai, Nīderlandei un Luksemburgai.

Eiropas Savienības tiesības

Eiropas Savienības tiesības veido ES līgumi un sekundārās tiesību normas, kuras ietvertas Eiropas Kopienas un Eiropas Savienības iestāžu pieņemtajos tiesību aktos — direktīvās, lēmumos, regulās, atzinumos un ieteikumos.

Valsts tiesību avoti

Konstitucionālie noteikumi

Luksemburgas Lielhercogistes konstitūcija tika pieņemta 1868. gada 17. oktobrī. 1868. gadā izveidotā konstitucionālā sistēma ir ļoti līdzīga Beļģijas 1831. gada konstitūcijā noteiktajai sistēmai. Lai arī abās sistēmās atšķiras nianse, publikācijas attiecībā uz Beļģijas konstitucionālo tiesību pamatprincipiem ir attiecināmas uz abām sistēmām. Kopš konstitūcijas izsludināšanas tajā ir veikti daudz grozījumu, tomēr šobrīd spēkā esošais konstitūcijas teksts aizvien lielā mērā atbilst 1868. gadā izsludinātajai versijai.

Luksemburgas konstitūcija ir stingra konstitūcija, t. i., tā tiek grozīta ar īpašu procedūru, kas ir sarežģītāka nekā parastā likumdošanas procedūra. Lai veiktu grozījumus konstitūcijā, Luksemburgas parlaments (*Chambre des Députés*) par tiem balso divreiz, un to apstiprināšanai ir nepieciešams vismaz divu trešdaļu nobalsojušo atbalsts, kā arī nav atļauta deleģētā balsošana. Abi balsojumi notiek ar vismaz trīs mēnešu starplaiku.

Ja divu mēnešu laikā pēc pirmā balsojuma vismaz ceturtdaļa parlamenta deputātu vai 25 000 vēlētāju to pieprasa, pirmajā lasījumā pieņemtie grozījumi tiek nodoti tautas nobalsošanai. Šādā gadījumā otrais balsojums nenotiek un grozījumi tiek pieņemti tikai tad, ja tos atbalsta nodoto derīgo balsu vairākums.

Normatīvie tiesību akti

Likumi ir parlamenta pieņemtās un lielhercoga izsludinātās tiesību normas. Luksemburgas likumdevējs lemj par administratīvā tiesību akta vispārējo formu, izņemot gadījumus, kad šo iespēju ierobežo konstitucionālās vai starptautiskās tiesību normas.

Reglamentējošie tiesību akti

Likumos, protams, nevar reglamentēt pilnīgi visus jautājumus līdz sīkākajai detaļai. Turklāt salīdzinoši sarežģītu likumdošanas procedūru izmantošana dažos gadījumos var nebūt lietderīga, piemēram, reglamentējot jomu, kurā normas bieži ir jāgroza.

Tādēļ tiek pieņemti lielhercoga noteikumi (*règlement grand-ducal*), kas ir likumdošanas īstenošanas rīks. Luksemburgas konstitūcijā lielhercogam ir noteikts pienākums "(pieņemt) likumu īstenošanai nepieciešamos noteikumus un rīkojumus".

Vai pastāv arī citi tiesību avoti, un kāds ir to spēks?

Judikatūra

Judikatūras atzīšanai par tiesību avotu ir zināmas nianšes. Luksemburgas likumdošanā netiek atzītas anglosakšu tiesību sistēmā izmantotās precedentu tiesības, un tiesām kopumā nav saistoši lēmumi citās, pat ļoti līdzīgās lietās. Tiesnešiem pat ir aizliegts lemt pēc vispārīgiem principiem, un lēmumiem vienmēr ir jābūt balstītiem tikai konkrētās lietas apstākļos.

Praksē, protams, judikatūrai līdzīgās lietās ir būtiska nozīme. Turklāt gadījumā, ja attiecībā uz kādu rīku ir iespējamas dažādas interpretācijas, tiesnesim ir būtiska vara, jo viņš vai viņa ar savu interpretāciju veido attiecīgo tiesību normu.

- Starptautiskā judikatūra

Luksemburgas Lielhercogiste tiešā veidā atzīst vairāku starptautisko tiesu, tostarp Strasbūrā esošās Eiropas Cilvēktiesību tiesas, lēmumus.

- Eiropas judikatūra

Saskaņā ar LESD 267. pantu valstu tiesas var atsaukties uz Eiropas Savienības Tiesas judikatūru kā uz prejudiciālu nolēmumu, tādējādi pirms sprieduma valstu tiesas var lūgt Eiropas Savienības Tiesu sniegt atzinumu par jautājumiem, kas saistīti ar ES tiesību piemērošanu, par kuru aizstāvību personas var vērsties šajās tiesās.

- Valsts judikatūra

Kopumā tiesas spriedumiem civilās vai komercietās ir tikai relatīvs *res judicata* spēks: tie ir saistoši lietā iesaistītajām pusēm, taču nemaina likuma būtību.

Tas pats attiecas arī uz lielāko daļu administratīvās tiesas spriedumu. Izņēmums ir prasības pret tiesību aktiem, kas celtas pirmās instances administratīvajā tiesā (*Tribunal administratif*) vai administratīvajā tiesā (*Cour administrative*). Šādā gadījumā spriedums vai lēmums ir piemērojams vispārēji un tiek publicēts Luksemburgas Lielhercogistes oficiālajā laikrakstā *Mémorial*.

Konstitucionālās tiesas (*Cour constitutionnelle*) izdotie spriedumi arī ir piemērojami vispārēji un tiek publicēti Luksemburgas Lielhercogistes oficiālajā laikrakstā *Mémorial*.

Tiesību pamatprincipi

Saistībā ar normām, kas izriet no judikatūras, ir būtiski īpaši atzīmēt vispārējo tiesību principu kategoriju, kas definējama kā "administrācijai saistošas tiesību normas, kuru pastāvēšanu apstiprina tiesas lēmumi".

Normu hierarhija

Valsts tiesību aktos pastāv tiesību avotu hierarhija. Augstākais tiesību avots ir konstitūcija, tad ir likumi un noteikumi.

Konstitūcijā neregulētos gadījumos starptautisko un vietējo tiesību attiecības Luksemburgas tiesību sistēmā nosaka tikai judikatūra.

Judikatūra Luksemburgā attiecībā uz šo jautājumu ir attīstījusies kopš 20. gadsimta 50. gadu sākuma, kad Kasācijas tiesa (*Cour de Cassation*) un vēlāk arī Valsts padome (*Conseil d'Etat*) norādīja uz atkāpšanos no iepriekšējās nostājas, ka varas dalīšanas principa dēļ tiesa nevar vērtēt likumu atbilstību starptautiskiem līgumiem.

Saskaņā ar Valsts padomes vēsturisko 1951. gada lēmumu "starptautiskam līgumam, kas valsts likumdošanā iekļauts ar apstiprinošu likumu, ir lielāks juridiskais spēks nekā iekšējo institūciju lēmumiem. Attiecīgi, pastāvot pretrunai starp starptautiska līguma un vēlāk pieņemta valsts tiesību akta normām, starptautiskās tiesības ir augstākas par valsts tiesībām" (Valsts padome, 1951. gada 28. jūlijs, Pas. lux. t. XV, 263. lpp.).

Šī lēmuma formulējums, protams, ir ļoti plašs, jo tas bez izņēmumiem paredz, ka starptautiskās tiesību normas ir augstākas par jebkuras valsts iestādes lēmumu. Tomēr Luksemburgas tiesa nekad nav skaidri lēmusi par labu starptautisko tiesību prioritātei salīdzinājumā ar konstitūciju.

Jāatzīmē, ka 1956. gada grozījumu izdarīšanas laikā Konstitucionālā asambleja skaidri noraidīja valdības likumprojektu, kas paredzēja, ka "starptautisko tiesību normas ietilpst valsts tiesību sistēmā. Tās prevalē pār valsts likumiem un citiem valsts normatīvajiem aktiem." Pantiem pievienotajos komentāros bija skaidri norādīts, ka pēdējais teikums ir attiecināms arī uz konstitucionālajām normām.

Tomēr 1992. gada 26. maija atzinumā par Līguma par Eiropas Savienību apstiprināšanas likumprojektu Valsts padome nepārprotami atzina šo tiesību prioritāti. Šajā atzinumā Valsts padome norāda, ka "jāatceras, ka atbilstoši tiesību hierarhijai starptautiskajām tiesībām ir prioritāte, salīdzinot ar valsts tiesībām, un pretrunu gadījumā tiesa lemj par labu Līgumam salīdzinājumā ar valsts tiesību aktiem. Ņemot vērā to, cik svarīgi ir novērst pretrunas starp mūsu valsts tiesībām un starptautiskajām tiesībām, Valsts padome aicina attiecīgos konstitucionālos grozījumus pieņemt atbilstoši ātri, lai novērstu šādu pretrunu iestāšanos." Līdz ar to šķiet, ka Luksemburgas Lielhercogiste ir izvēlējusies nepārprotami internacionālisma pieeju.

Esošā situācija neapšaubāmi ir tehniskas sekas tam, ka Luksemburgā netiek veikts tiesību normu konstitucionālais izvērtējums. Konstitucionālā tiesa pārbauda likumu atbilstību konstitūcijai. Taču tā nevar izskatīt likuma, ar kuru tiek apstiprināts starptautisks līgums, atbilstību konstitūcijai.

Luksemburgas tiesību sistēmā Konstitucionālā tiesa likumu var atzīt par konstitūcijai neatbilstošu. Ja lietas izskatīšanā Luksemburgas tiesa vai administratīvā tiesa saskaras ar jautājumu par atbilstību konstitūcijai, tā var to pārsūtīt izskatīšanai Konstitucionālajā tiesā. Tieši vērsties Konstitucionālajā tiesā nav iespējams.

Ar prasību anulēt nelikumīgu normatīvo aktu var arī vērsties pirmās instances administratīvajā tiesā ar iespēju tās lēmumu pārsūdzēt administratīvajā tiesā. Tomēr šādas prasības ir pieļaujamas tikai trīs mēnešu laikā no attiecīgā normatīvā akta publikācijās. Ja tiesa vai administratīvā tiesa vērtē normatīvā akta likumīgumu pēc šī perioda beigām, tiesa var lemt par likuma prioritāti pār normatīvo aktu, taču atšķirībā no gadījuma, kad trīs mēnešu laikā pēc akta publikācijas tiek iesniegta tieša prasība pret to, šajā gadījumā spriedums nav vispārēji piemērojams.

Pārvalstisku noteikumu stāšanās spēkā valstī

Starptautiskie līgumi

Luksemburgas konstitūcijā starptautisku līgumu apstiprināšanas procedūra ir aprakstīta ļoti īsi, nosakot tikai to, ka "līgumi nestājas spēkā pirms to apstiprināšanas likumā un publicēšanas atbilstoši likumu publicēšanas noteikumiem".

Lielhercogiste ievēro vienlīmeņa tradīciju. Citiem vārdiem sakot, starptautisks līgums ir piemērojams vienādi ar

Lielhercogistes vietējām normām bez nepieciešamības to transponēt jebkādā formā.

Līdz ar to apstiprinošais likums ir ļoti īss un parasti sastāv no viena panta, kas nosaka, ka attiecīgais līgums tiek apstiprināts. Šim likumam nav normatīvā saturs. Apstiprinošais likums līgumu apstiprina, taču netransponē; tā vienīgais uzdevums ir dot valdībai mandātu līgumu ratificēt.

Apstiprinošo likumu parlaments pieņem parastajā kārtībā. Balsojumā parasti tiek izmantots absolūtā vairākuma princips, izņemot, ja līgums ir saistīts ar pilnvaru deleģēšanu (sk. tālāk). Ar 1956. gada grozījumiem Luksemburgas konstitūcijā ir iekļauta konkrēta norma, kas paredz iespēju ar līgumu deleģēt pilnvaras starptautiskām organizācijām. Konstitūcijas 49.a pants paredz, ka "konstitūcijā noteikto likumdevēja varu, izpildvaru un tiesu varu uz līguma pamata var īslaicīgi nodot institūcijām, kuru darbību regulē starptautiskās tiesības". Tomēr konstitūcijas 37. panta otrā daļa nosaka, ka šāda veida līgumi tiek apstiprināti parlamentā ar būtisku balsu vairākumu.

Ja vien nav noteikts citādi, līgums nestājas spēkā Luksemburgas valsts tiesību sistēmā līdz ar apstiprinošā likuma pieņemšanu. Apstiprinošais likums ir priekšnosacījums, lai līgums varētu stāties spēkā, taču tas notiek tikai pēc tā ratifikācijas. Turklāt pat pēc parlamenta apstiprinājuma Luksemburgas izpildvara tekstu ratificē pēc saviem ieskatiem, un tiesa šo pilnvaru īstenošanu nevar pārskatīt.

Ir trīs nosacījumi, lai līgums stātos spēkā valsts tiesību sistēmā: 1) Lielhercogistei līgums ir jāratificē; 2) līgumam ir jābūt spēkā starptautiskā mērogā; un 3) līguma tekstam pilnā apjomā jābūt publicētam Luksemburgas oficiālajā laikrakstā *Mémorial* tāpat kā jebkuram citam likumam.

Jāatzīmē, ka līguma publicēšana, kas paredzēta konstitūcijas 37. pantā, ir atsevišķs noteikums no līgumu apstiprinošā likuma publicēšanas noteikuma. Protams, vairumā gadījumu abi nosacījumi tiek izpildīti vienlaikus, t. i., līguma teksts tiek publicēts laikrakstā *Mémorial* uzreiz pēc likuma teksta. Tomēr tie ir divi atsevišķi akti, un tos varētu publicēt atsevišķi, ja līgums nav neatņemama apstiprinošā likuma daļa.

Eiropas Savienības tiesību normas

Luksemburgas konstitūcijā nav ietverti konkrēti noteikumi attiecībā uz Eiropas sekundāro tiesību aktu transponēšanu Luksemburgas tiesību sistēmā.

Eiropas direktīvas parasti tiek ieviestas, ar parlamenta parastu balsu vairākumu apstiprinot attiecīgu likumu.

Lai arī principā Eiropas direktīvas Luksemburgas likumdošanā ir jātransponē ar likumu, tomēr formāls tiesību akts nav nepieciešams, ja direktīvas skarto jautājumu jau regulē kāds Luksemburgas tiesību akts, kas nav ar to pretrunā. Tādā gadījumā direktīva var tikt transponēta ar lielhercoga noteikumiem, kas pieņemti, pamatojoties uz konstitūcijas 33. un 36. pantā noteiktajām valdības vispārējām pilnvarām īstenot likumus. Līdz ar to *pēc būtības* lielhercogs īsteno Luksemburgas likumu, lai arī tā saturs patiesībā ir pārņemts no Eiropas direktīvas.

Tiesību aktu var nepieņemt, ja par direktīvā saskaņoto jautājumu jau ir pieņemts likums, ar ko parlaments pilnvaro valdību ar vienkāršiem noteikumiem risināt jautājumus, kas parasti regulējami likumos.

Parlaments šāda veida "pilnvarojošos likumus" ir pieņēmis kopš 1915. gada, un līdz ar to valdībai ir plašas tiesības reglamentēt jautājumus ekonomikas un finanšu jomās, kā rezultātā daudzas Eiropas direktīvas tā varētu transponēt pat bez konkrētas atsauces uz Eiropu.

Tomēr šobrīd Eiropas direktīvu transponēšanas kārtība ir reglamentēta konkrētā 1971. gada 9. augustā pieņemtā un 1980. gadā 8. decembrī papildinātā likumā, ar kuru valdība tiek pilnvarota īstenot un veicināt Eiropas Kopienas direktīvas attiecībā uz ekonomikas, tehnoloģiju, lauksaimniecības, mežsaimniecības, sociālo lietu un transporta jautājumiem. Atkāpjoties no parastās noteikumu pieņemšanas procedūras, šādi lielhercoga noteikumi tiek apstiprināti attiecīgajā parlamenta komitejā.

Tāpat, kā noteikts likumdošanas procedūrā, arī pieņemot lielhercoga noteikumus, valdībai noteikumu projekts ir jāiesniedz Valsts padomē un profesionālajās kamerās (*Chambres professionnelles*) to atzinumu saņemšanai. Taču atšķirībā no likumdošanas procedūras regulatīvajā procedūrā valdība var vienkārši izvairīties no šīm konsultācijām, pamatojoties uz ieteicamo pasākumu apstiprināšanas nepieciešamības steidzamību. Tomēr šo iespēju valdībai ir liegts izmantot gadījumos, ja lielhercoga noteikumu mērķis ir transponēt ES direktīvu. Ar 1971. gada 9. augusta likumu parastā regulatīvā procedūra ir papildināta ar prasību, no vienas puses, obligāti

konsultēties ar Valsts padomi un, no otras puses, saņemt attiecīgās parlamenta komitejas apstiprinājumu.

Abos gadījumos pirms noteikumu iesniegšanas lielhercogam izsludināšanai tekstu apstiprina Ministru padome (*Conseil des ministres*) un paraksta atbildīgais ministrs. Lielhercoga noteikumi stājas spēkā pēc to publicēšanas laikrakstā *Mémorial*.

Valstī izstrādātu noteikumu stāšanās spēkā

Luksemburgas Lielhercogistē likumi un noteikumi stājas spēkā tikai pēc to publicēšanas laikrakstā *Mémorial*.

Iestādes, kas pilnvarotas pieņemt tiesību normas

Starptautiskās normas

Luksemburgas konstitūcijā ir noteikts, ka līgumus paraksta lielhercogs. Taču vienlaikus tā arī paredz, ka līgumi nestājas spēkā, pirms tie nav apstiprināti ar likumu un publicēti noteiktajā likumu publicēšanas kārtībā.

Jānorāda, ka apstiprinājums ir nepieciešams jebkuram starptautiskam līgumam neatkarīgi no tā mērķa, un šim apstiprinājumam ir jābūt likuma formā. Šis precizējums tika iestrādāts 1956. gadā pēc Valsts padomes konkrēta lūguma, kas uzskatīja, ka šāds apstiprinājums ir saistīts ar likumdošanas procedūru, jo tā ir vienīgā konstitūcijā atzītā procedūra, kas ir attiecināma uz it visām parlamenta gribas izpaušmēm jebkurā jautājumā.

Valsts tiesību normas

Luksemburgas Lielhercogistes likumdošanas sistēmā likumu ierosināšanas tiesības ir [parlamentam](#) un [valdībai](#).

Valdības tiesības ierosināt likumu sauc par “valdības iniciatīvu”, un tās tiek īstenotas, iesniedzot “valdības likumprojektus”.

Parlamenta tiesības ierosināt likumu sauc par “parlamenta iniciatīvu”, un tās tiek īstenotas, iesniedzot “deputātu likumprojektus”.

Pēc tam valdības un deputātu likumprojekti tiek iesniegti attiecīgajās iestādēs (profesionālajās kamerās) to atzinumu saņemšanai, bet jo sevišķi atzinuma saņemšanai [Valsts padomē](#). Pēc Valsts padomes atzinuma saņemšanas, valdības vai deputātu likumprojekts nonāk atpakaļ parlamentā.

Šo tiesību normu pieņemšanas kārtība

Likumi

Parlaments ir vienpalātas parlaments.

Lai vienpalātas sistēmā novērstu nepārdomātu lēmumu pieņemšanas risku, Luksemburgas Konstitucionālā asambleja noteica, ka likumprojekti ir skatāmi divos lasījumos ar vismaz trīs mēnešu pārtraukumu.

Tomēr konstitūcija arī paredz iespēju atteikties no otrā lasījuma (dēvēta par “otro konstitucionālo lasījumu”), ja “parlaments, vienojoties ar Valsts padomi, atklātā sēdē nolemj citādi”.

Valsts padomei šajā gadījumā ir ļoti konkrēta funkcija — līdzīga tai, kādu citās valstīs pilda likumdevēja otrā palāta (un it sevišķi Anglijas Lordu palāta). Tā procesā pirmo reizi iesaistās pirms parlamentārajām debatēm. Konstitūcija paredz, ka jebkurš valdības vai deputātu likumprojekts ir jāiesniedz Valsts padomei atzinuma sagatavošanai. Pēc pirmā lasījuma parlamentā Valsts padome procesā iesaistās otro reizi, lai atklātā sēdē lemtu par to, vai atteikties no otrā lasījuma.

Praksē šādā veidā otrais lasījums tiek atcelts vairumam likumu. Valsts padomes īstenotās politikas ietvaros otrais lasījums tiek atcelts lielākajā daļā gadījumu, izņemot pašus nopietnākos jautājumus. Parasti jebkādi šķēršļi, kuru dēļ varētu nebūt iespējams atteikties no otrā lasījuma, tiek novērsti sākotnējās procedūras ietvaros.

Jānorāda arī, ka Valsts padomei nav īstenojamu veto tiesību, kas turklāt nebūtu savienojamas ar faktu, ka Valsts

padome nav vēlētā institūcija. Valsts padomes locekļus ieceļ lielhercogs. Vakances gadījumā jaunu locekli padomē ieceļ, pirmkārt, lielhercogs tiešā veidā, otrkārt, izvēloties kādu no trim parlamenta ieteiktiem kandidātiem un, treškārt, izvēloties kādu no trim Valsts padomes ieteiktiem kandidātiem. Valsts padome likuma pieņemšanu var atlikt tikai divus mēnešus, tādējādi sniedzot likumdevējam vairāk laika tā izvērtēšanai.

Lielhercogs piedalās ne tikai likumdošanas procedūras sākumā (attiecībā uz valdības likumprojektiem), bet arī pēc likuma teksta galīgās apstiprināšanas parlamentā. Luksemburgas konstitūcija paredz, ka "lielhercogs izsludina likumu trīs mēnešu laikā pēc parlamenta balsojuma".

Lielhercoga noteikumi

Saskaņā ar 1996. gada 12. jūlija likuma par Valsts padomes reformu (*loi du 12 juillet 1996 portant réforme du Conseil d'Etat*) 2. pantu noteikumu projekti par likumu vai līgumu īstenošanu ir iesniedzami lielhercogam tikai pēc Valsts padomes atzinuma saņemšanas.

Tomēr valdība var atkāpties no šī vispārējā principa steidzamības gadījumos (ko par tādiem atzīst lielhercogs, pamatojoties uz ierosinājumu izteikušā ministra atbilstoši pamatotu ziņojumu) un nepieprasīt Valsts padomes (reizēm arī dēvētas par *Haute Corporation*) atzinumu. Taču šī steidzamības procedūra ir izmantojama tikai izņēmuma gadījumos.

Turklāt, ja likums specifiski paredz, ka Valsts padomei jāsniedz atzinums par noteikumiem, kas pieņemti likuma īstenošanai, nekādā gadījumā nedrīkst izmantot steidzamības procedūru. Tas pats ir spēkā, veicot grozījumus noteikumu projektos, par kuriem Valsts padome jau sniegusi pirmo atzinumu.

Tāpat kā par likumiem, arī par noteikumu projektiem Valsts padome savu atzinumu sniedz pamatota ziņojuma veidā, kas ietver vispārējos apsvērumus, projekta teksta pārbaudi un nepieciešamības gadījumā jaunu noteikumu projektu.

Valsts padome pārbauda noteikumu projekta saturu un formu, kā arī tā atbilstību citām augstākām tiesību normām.

Likumdošanas datu bāzes

Tīmekļa vietne [Légilux](#) ir Luksemburgas Lielhercogistes valdības juridiskais portāls internetā.

Tajā var piekļūt Luksemburgas likumdošanas aktiem laikrakstā *Mémorial A* vienkārša teksta formā vai konsolidētu tekstu formā, kuru lielākā daļa iekļauti likumdošanas kodeksos un krājumos.

Tīmekļa vietne ir iedalīta trīs galvenajās sadaļās:

- [Likumdošanas sadaļā](#) ir ietvertas publikācijas saistībā ar Luksemburgas tiesību aktiem, kā arī dažādas citas publikācijas un konsolidētie teksti.
- [Administratīvajā sadaļā](#) ir pieejamas tā sauktās administratīvās publikācijas. Tie galvenokārt ir laikraksta *Mémorial B* krājumi, kā arī Pārvaldes un tiesību aktu oficiālās gadagrāmatas (*Annuaire Officiel d'Administration et de Législation*).
- [Uzņēmumu un asociāciju sadaļa](#) jeb *Mémorial C* kopš 2016. gada 1. jūnija ir aizstāta ar [Luksemburgas Uzņēmumu reģistra](#) (*Registre de commerce et des Sociétés — RCS*) tīmekļa vietnē pieejamo publikāciju sarakstu. Laikraksta *Mémorial C* arhīvs, sākot no 1996. gada līdz pēdējam *Mémorial C* izdevumam 2016. gada 27. jūnijā, aizvien ir pieejams [Uzņēmumu un asociāciju sadaļā](#).

Vai piekļuve datubāzēm ir bez maksas?

Jā, piekļuve datubāzēm ir bez maksas.

Citas saites

[Légilux vietne](#)

[Valsts padome](#)

Parlaments

Valdība

Tieslietu ministrija

■ Lapa atjaunināta: 17/07/2020

Šīs lapas dažādās valodu versijas uztur attiecīgās dalībvalstīs. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Eiropas Komisija neuzņemas nekādas saistības un atbildību par datiem, ko satur šis dokuments, vai informāciju un datiem, uz kuriem šajā dokumentā ir atsauces. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.